

Az első út

Kyan

2018. november

J. az utolsó pillanatban ért ki a pályaudvarra. Nem volt szokása, de olyan váratlanul jött ez az út, hogy nem volt ideje megtervezni a pályaudvarra való kimenetet, a jegyvásárlást, csomagja rendezett összerakását. Utóbbi 2 perc alatt intézte el, bedobált mindent a hátizsákjába, ahogy a szekrényből kivette. Ettől a hátizsák kissé ormótlan lett, de erre csak legyintett.

Szerencséje volt, mert rögtön kapott taxit. A pályaudvarnál közvetlenül a bejáratához tudtak beállni, így a pénztárhoz gyorsan eljutott. Nem szerette a jegykiadó automatát. Egyszer sem sikerült a megfelelő jegyet megvennie. Most szerencséje volt megint, senki nem állt a kis ablak előtt. Kapkodva, remegő kézzel kiszámolta a jegy árát, majd felkapta a holmiját és kettesével szedve a lépcsőt rohant a külső vágányok felé.

A vonat a közeli kisvárosba tartott. Általában szép, új kocsiból állt, de most valami miatt legalább 20 éves kopott, leharcolt szerelvényt raktak össze. – Rossz jel – gondolta. Nem volt babonás, inkább csak a rossz berögződés munkált benne.

A vonat szinte teljesen üres volt, válogathatott az ülőhelyek között. Olvasnivalót nem hozott magával, nem volt ideje végiggondolni, mit szeretne most tanulmányozni. Ritkán hordott magával szép-irodalmat, inkább szakkönyveket olvasott út közben. De most még egy újságja sem volt. A telefonját soha nem használta még böngészésre sem; a betűk túl kicsik voltak, az internet elérés előfizetésére sajnálta a pénzt. Így aztán hátradólt, lehunyta a szemét és gondolataiba merült.



Az egész egy e-mail-lel kezdődött. Párja kora tavaszi halála nagyon megviselte, így a környezete feladatának érezte, hogy elterelje a gondolatát a minden napos problémáktól. J.-t ez idegesítette, de méltányolta a jóindulatot, hát nem szólt semmiért. Általában olvasatlanul törölte az általuk küldöttet, mert azt tudta, ha fontos, úgymint megkapja másoktól is, ha meg nem, általában nem kérdezték meg tőle, látta-e azt. De ez valamitől érdekesnek tűnt. Először is egy továbbított üzenet volt. Másodszer a tárgy olyan mérhetetlenül rossz magyarsággal volt megfogalmazva, hogy rögtön tudta, valaki már megint a Google fordítóval akart magyar levelet írni. Ilyenkor megpróbálta kitalálni az eredeti nyelvet. Most ez nem volt nehéz, mert a szóösszetételekből kiviláglott, német szöveget ültetett át magyarra valaki olyan, aki semmit nem tudott magyarul. Szórakozásnak jó volt visszafordítani és abból kitalálni, hogy mi is a tényleges tartalom. Egy párkereső oldalra hívta fel a figyelmet. – Ezek komplett hülyék! Lassan elérem a matuzsálemi kort, erre itt fruskákat ajánlanak nekem! – az fel sem merült benne, hogy nem csak fiatal lányok lehetnek ezen az oldalon.

El is feledkezett róla, amikor egy véletlen folytán megint a szeme ügyébe akadt az e-mail. Nézte, nézegette, aztán megrántotta a vállát: – Miért is ne? Mi baj lehet ebből? – és beregisztrált.



A vonat egy korábbi ipartelepülés megállójában állt meg. Valamikor itt nagy élet folyt, ám a rendszerváltás óta gyakorlatilag teljesen tönkrement. A létesítmények kiürültek, az épületek kezdtek szétrohadni, a városka szellemvárossá vált. Csak az idősebbek maradtak helyben, a fiatalok mind a közeli nagyvárosba költöztek, jó részük külföldön vállalt munkát. Már semmi nem emlékeztetett a nyüzsgő, gyorsan fejlődő településre. J. még élénken emlékezett azokra az időkre, amikor az egyik nagy gyáregységnek dolgozott az a tervező iroda, ahol mérnökösködött. Raktár állványokat terveztek, a kivitelezést is a „mérnök urak” végezték. Akkor még a gyerekek kicsik voltak, minden pénz jól jött.



Az első 2 - 3 napban egy csomó üzenetet kapott a legváltozatosabb korosztályú, lakóhelyű hölgyektől. Volt, akivel szinte azonnal megszakította a kapcsolatot, mert a szóhasználata, a témája arra engedett következtetni, hogy csak szórakozást keres. Később már voltak olyanok is, akik valamennyire érdeklődtek iránta, ám a viszontérdeklődést nem fogadták nagyon szívélyesen. J. egy idő után megtanulta, hogy ezekre az üzenetekre nem kell válaszolni, elmaradnak. Ennek ellenére naponta 10 - 15 üzenetet kapott. Volt, amelyik felkeltette az érdeklődését, de mélyebb kapcsolatra akkor sem gondolt.

Már több, mint egy hónapja cseverészett hölgyekkel, volt akitől randevút is kért (sikertelenül), amikor egy meghökkentő üzenet esett be. Úgy kezdődött: „Előttem van a mezítelen tested...” Nem tudta mire vélni. Igaz, hogy valakinek elküldte valamelyik strandfényképét, de egészen biztos, hogy

nem ennek a hölgynek. Visszaírt neki, mert amúgy az üzenet elég szellemes volt, nem nélkülözötte a finom erotikát.



– úristen, nem vettem virágot! – nyilalt J.-be a felismerés, amikor a vonat kis parasztházak mellett haladt. Takaros kis virágoskerteket látott, erről jutott eszébe. – Nem éppen a legjobb bemutatkozás!

Azt tudta, hogy ilyen rövid távokon közlekedő vonatokon nincs büfékocsi, így esélye sem volt, hogy legalább egy bonbont vegyen. Töprengett. – minden nagyobb állomáson van virágbolt is – gondolta. Azt ugyan nem tudta, hogy hol lehet a találkozóhely, mert a nő kissé sejtelmesen írta körül, de úgy vélte, hogy ezzel a feladattal valahogy csak megbirkózik. Igaz, sok ideje nem lesz rá, mert ahogy a vonat megérkezik, máris oda kellene indulnia; – egy virágvásárlás csak befér! – sóhajtott hangosan. A kalauz éppen akkor ért hozzá, kissé meghökkenve nézet J.-re. Láthatóan fogalma nem volt arról, mit magyaráz a kedves utas.



A társalgás nem indult valami könnyen. R. talán azt hitte, hogy J. beírására vonatkozó kérdései kritikák. Kissé nyeglén válaszolt, de ezzel csak azt érte el, hogy J. érdeklődését még jobban felkeltette. J. egyedül élt, így nem egyszer előfordult, hogy hangosan kommentálta egy-egy üzenet tartalmát. Ez valahogy így nézett ki:

J.: Mit csinálsz?

ÍR.: Álmodozom

J.: *Holdvilágos éjszakán*
Miről álmodik a lány?

R.: Arról, hogy leírnád-e, mit csinálnál velem, ha ott feküdnék az ágyadon mezítelenül?

J.: (fennhangon, de nem írja le) Nem szívbaajos a spiné...

Mondhatott volna csajt is, de úgy érezte, hogy egy többszörös nagymamát mégsem illő csajnak nevezni. Megpróbálta röviden leírni. talán 3 mondatban sikerült. Nem is késlekedett a reakció:

R.: Mondd, Te mindent ilyen röviden és gyorsan intézel el?

J. ezen jót nevetett. Igaza van, hiszen korábban már leírtak olyan dolgokat is, amit egyébként nem szoktak. Beszélgettek is arról, hogy a chat-elés (R. persze „csetelés”-t írt, de J. régmódi volt) olyan „szabaddá” (vagyis szabadossá) tesz, amit előszóiban talán fel sem vállal az ember.

J. nekiveselkedett és minden kifejezőkészségét latba vetve hirtelen kitalált szóvirágokkal eleget tett R. kérésének. Ez olyan jól sikerült, hogy nem is volt elég az egy üzenetre lehetséges 500 karakter, több üzeneten keresztül is tartott. J. képzelőereje szinte határt sem ismert. De kíváncsi is volt, vajon hol van a nő tűréshatára? Megtapasztalhatta: elég magasan.



Megszomjazott. Számított rá, otthon megtöltött egy palackot ásványvízzel. Most elővette. De vagy rosszul csavarta rá a kupakot, vagy eleve hibás volt a palack, mert majdnem a fele az ölébe ömlött. Búsan nézte az egyébként kifogástalan állapotú, világos színű nadrágját. Kifejezetten ilyen alkalomra tartogatta. Most közröhej tárgya lehet. Nagyot sóhajtott, majd levette a most már egyáltalán nem elegáns ruhadarabot és kivette a hátizsákból az oda begyűrt tréning nadrágot. Legalább száraz. – Kár, hogy a vonaton nincs vasaló – gondolta. De ezzel nem jutott előrébb. Amúgy is rendet akart csinálni a hátizsákban, hát elkezdte kirámolni a tartalmát. Kezdte rendesen összehajtogatni a ruhadarabokat. Nem hozott sokat, de ez alatt a rövid idő alatt mind összegyűrődött. Ez nem nagyon izgatta, de a szép új nadrág...

A kalauz megint arra járt. Egy elég mutatós középkorú nő volt, aki kicsit szánakozva nézte J. rendrakását. Észrevette a nedves nadrágot. Megkérdezte:

– Hát ezzel meg mi történt?

– Leöntöttem – mondta lehangoltan J.

– Milyen szerencse, hogy legalább van magánál tréningnadrág!

J. kissé gyászosan nézet a kalauzra. Aztán úgy döntött, elmondja:

– Igaz, csak éppen randevúm lenne, ez meg nem éppen elegáns öltözék.

A kalauz ránézett, aztán szó nélkül eltűnt. J. utánanézett, aztán – ma már nem először – legyintett egyet.

A nő nem sokkal utána visszajött, egy hajszárító volt a kezében, és így szólt:

– Szerencséje van. Ma csak a határig szól a szolgálatom, utána megyünk tovább szabadságra. Ezért már a holmim itt van. Kettőhuszat talál az ablak alatt.

J. kezébe nyomta a hajszárítót és ment a dolgára. J. utána nézett. Arra gondolt, hogy vajon mi mozdulhatott meg a nőben, hogy odaadta a hajszárítót? Kivel megy szabadságra? A férjével, a partnerével, netán egy másik nővel? Tudta, hogy úgysem fogja megkérdezni. – Amúgy meg jó segge van – mormolta maga elé. Visszaemlékezett azokra a régi egyenruhákra, amiknek olyan szabása volt, hogy az életkedve is elment, nemhogy pajzán gondolata támadjon, ha ránézett. Ezek a mostaniak kifejezetten jól állnak a nőknek – ha a nő is olyan.

Merengéséből a fék csikorgása riasztotta fel. Állomásra érkeztek. Nekiállt a nedves nadrágot szárítani.



Máskor meg a chat-elési szokásokról elmélkedtek.

J.: :*****

R.: ne haragudj, de ez a sok csillag meg micsoda? Mi ez a bullshit? Most szívatasz?

J.: Nem, ez puszikat jelképezett. :(

R.: Értem, ez nekem nem tetszik, ne haragudj. Akkor írd oda, kérlek, hogy puszi, mert nem értem az ilyet

J.: De hiszen Te is használsz smiley-kat! De rendben, sok puszit küldök!

R.: Az olyan tinédzseres. Elmúltunk már tizenévesek.

J. nem értette. R. is használt rövidítéseket, ugyanúgy, mint a tinik. Találkozó helyett „tali”-t írt, üzenet helyett „üzi”-t. Ebben nem is talált semmi kivetni valót, szokássá vált az ilyen forma használata. Az egyetlen, amitől a hideg is kirázta, amikor valaki az unokákat „uncsik”-nak hívta. Szerencsére R. ezt nem írta le.

Máskor szóba került, hogy R. mivel foglalkozik. Írógat, de J.-nek úgy tűnt, nem szívesen beszél róla, így aztán nem is erőltette a témát. Valami utalásból rájött, hogy valószínűleg erotikus novellákat talál ki, de nem volt ebben biztos. Amikor rákérdezett, nagyjából a „Keresd meg” választ kapta, de azért udvarias formában. J. kereste, de túl tág volt az a fogalom kör, amit tudott, a találatok száma milliós nagyságrendű volt. Egy darabig küszködött, aztán feladta.



A vonat lassan a kisvároshoz érkezett. J. befejezte a nadrág szárítását. – Majdnem száraz. Majd megszárad rajtam. – gondolta és visszavette. Befejezte a hátizsák rendberakását, és megnyugodva nézte, ahogy az ormótlanságot felváltotta a rendezett forma.

A kalauz visszajött. J. megköszönte a segítséget, és érdeklődött, van-e az állomáson virágbolt. A nő nem tudta biztosan, nem idevalósi volt, a vágányokon kívül nem sokat látott az épületből.

J. egyedül maradt. Gondolkozott, mit csináljon, amikor találkoznak. Olyan ellentmondásos alkatnak érezte R.-t. Hol modern, vagány nő volt, hol meg konzervatív, a ruhája nyakát szorosan begomboló úriasszony. – Csókoljak, kezét? De hiszen az a világ már letűnt! vagy csak egyszerűen fogjunk kezét? Esetleg azt várja, hogy arcon csókoljam? Vagy csak udvariasan hajoljak meg és mutatkozzak be? Talán azonnal átölelni nem illik, pedig az lenne a kedvemre való – gondolta.

Amikor a vonat megállt, J. lekászálódott. Kicsit tanácstalanul nézett körül, aztán felfedezte a kijáratot, és elindult felé. Hirtelen egy nő lépett eléje. Mélyvörös kabátot viselt, és enyhe mosollyal kezét nyújtott: – R. vagyok.

J. belenézett a tengerzöld szemekbe. Hirtelen megszűnt számára a külvilág, Szédült, de nem rosszul volt, hanem a nő közelsége, szemei szépsége elbódította. Megszólalni sem tudott.

